

## MÉS BARDERA QUE MAI

L'escriptor Damià Bardera (Viladamat, 1982) avisa els futurs lectors de *S'obre el teló* amb aquestes paraules: "És un llibre *raro*, el més *raro* que he escrit mai". L'autor, a la seva última obra, tiba encara més la corda de l'absurd on ens acostuma a portar amb la seva literatura. Per a més inri, fa un nou invent: uneix el microconte amb el teatre. En Miquel Adam, l'editor de Segona Perifèria, parla de "relats de teatre-ficció".

Es tracta de més d'una quarantena de contes curts escrits en forma d'esquetx o peça teatral, amb acotacions i diàlegs. A més, l'autor ens explica com es comporta el públic, que també actua quan s'obre el teló. El públic i els protagonistes estan a l'escenari; nosaltres, els lectors, ho veiem tot des del pati de butaques. Bardera diu que es tracta d'un teatre *fake* perquè no es pot representar. En aquest punt no estem pas d'acord amb l'escriptor: aquests microrelats es poden dur al teatre. Tan sols cal una mica d'inventiva escènica. El cas és que Bardera no ho ha escrit amb aquesta intenció: només s'ho volia passar bé.

Els protagonistes són goril·les, vaques, cigonyes carronyaires, esquelets i nens, personatge de circ, psiquiatres, filòsofs i beneïts... Fa temps que ens té acostumats al seu imaginari, a les bestioletes i a la gent esgarriada. Els seus personatges cada cop estan més llampats al mateix temps que l'autor, cada vegada, afileta més la mala bava, aquest enfotra-se'n del mort i de qui el vetlla, aquesta mirada descarnada del món, sense pietat i sense esperança. Potser quan l'autor ens diu que aquest és el seu llibre més estrany, ens ve a dir que s'ha deixat anar, que es tracta de l'obra més barderiana que ha escrit fins ara.

A *S'obre el teló* hi ha alguns contes de mal gust i alguns, de molt mal gust. Definitivament desagradables. Com el maltractador que espera la seva dona per matar-la. Bastants relats, per no dir tots, són una autèntica anada d'olla, que ens

fan fer un fart de riure, posar-nos les mans al cap i també entendre. Com la història de dos esquelets que es prometen amor etern en un cementiri. Com el diàleg entre dos maniquis abans de la temporada de rebaixes. Bardera sempre ens desconcerta. Potser és perquè necessita descol·locar-se a l'hora d'escriure. Com amb aquest flirteig amb el teatre, em fa l'efecte que l'autor necessita jugar sempre per no avorrir-se.

La majoria de crítics literaris lamenten que Bardera, un autor sens dubte prolífic, és poc conegut per l'anomenat "gran públic". Alguns ara opinen que *S'obre el teló* entusiasmarà els convençuts de la seva literatura tot i que, d'altra banda, potser farà tirar enrere nous lectors. Però, malgrat aquestes opinions i les advertències de l'autor, a molts ens costa d'entendre com aquest llibre s'ha passat sis anys en un calaix - o en una carpeta a l'ordinador - abans de sortir a la llum.